

Motion till riksdagen 2022/23:915

av **Ludvig Aspling och Nima Gholam Ali Pour (båda SD)**

Asylpolitik

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om principen om första säkra land och tillkännager detta för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om första säkra land-principen inom EU och tillkännager detta för regeringen.
3. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om mottagande utanför EU och tillkännager detta för regeringen.
4. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om jämställdhetsarbete i mottagningen och tillkännager detta för regeringen.
5. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om integrationsinsatser vid rätt tid och tillkännager detta för regeringen.
6. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om ersättningsskyldighet för skador på boenden och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

Under decennier har svensk migrationspolitik präglats av eskalerande otydlighet, godtycklighet och svag kontroll. Ett mycket högt asyl- och anhörigmottagande har splittrat samhället, odlat utanförskap och urholkat välfärden. Under 2010-talet beviljade Sverige över 1,2 miljoner uppehållstillstånd, varav över 400 000 till asylsökande och deras anhöriga. Uppgifter från Eurostat ger vid handen att Sverige år 2021 beviljat tre gånger mer asyl per capita än vårt grannland Danmark och rentav mer än hela resten av Norden tillsammans.

Kulmen kom med krisen 2015 som föranledde den tillfälliga lagen i juli 2016, vilken sedan förlängdes i kraftigt uppluckrad form i juli 2019. Den parlamentariska migrationskommitté som arbetade för att utarbeta en ny och långsiktigt hållbar migrationspolitik kollapsade utan att nå någon lösning, och regeringens nya migrationslagstiftning från juli 2021 innebär att Sverige i praktiken återvänt till 2015 års öppna gränser. Vore det inte för att länder som Grekland, Italien och Spanien, men

också Litauen, Polen och Kroatien, byggt murar och patrullerat EU:s gemensamma gränser hade vi sannolikt återigen stått inför en omfattande samhällskris, som i oktober 2015.

Migrationsverkets prognoser pekar i dagsläget på att ytterligare en kvarts miljon beslut rörande asylsökande och anhöriga kommer att behöva fattas under perioden 2023–2025, utöver alla andra typer av tillstånd. Det står klart att migrationsflödet till Sverige de närmaste åren fortsatt är mycket högt. Trots allt tal om europeiska miniminivåer från föregående regeringar är Sveriges mottagande flera gånger högre än våra grannländers, och allt pekar på att Sverige fortsatt är kraftigt avvikande.

Istället bör Sverige lägga sig på absoluta miniminivåer enligt såväl EU-rätten som folkrätten, med minsta möjliga marginal. Samtliga krav måste skärpas, kontroller öka, friheter begränsas, rätten till välfärd kringskäras och avlägsnandet från Sverige prioriteras. Målet måste vara att inga längre söker asyl i Sverige såvida de inte kommer från närområdet och att så många som möjligt av de som fått asyl börjar att återvändra till sina hemländer.

Efter riksdagsvalet 2022 tillträdde en ny regering med stöd av Sverigedemokraterna utifrån den gemensamma överenskommelsen i Tidöavtalet. Detta avtal omfattar ett stort antal nödvändiga reformer på migrationsområdet, inklusive asylpolitiken. Sverigedemokraterna kommer att följa upp avtalet men lägger nedan fram ett antal förslag som inte direkt omfattas av avtalet.

Flyktinghjälp på plats

Principen om första säkra land

I enlighet med FN:s flyktingkonvention utgår Sverigedemokraternas flyktingpolitik från principen att en människa på flykt skall få skydd. Människor i behov av skydd har rätt till det. Att de däremot skall kunna resa långa avstånd, och passera ett flertal säkra länder, och ändå betraktas som flyktingar i ankomstlandet är orimligt. Nuvarande system har lockat människor att lämna säkra länder för att exempelvis åka ut i överlastade sjöodugliga båtar i händerna på skrupelfria människosmugglare, i jakten på en slutdestination med generösare välfärdssystem.

Sverigedemokraternas bestämda uppfattning är därför att människor på flykt skall söka asyl i det första säkra land som kan nås. Detta innebär att asylsystemet på sikt bör utformas för att motverka långväga och kostsam migration över flera länder samt sekundärflyttningar (så kallad asylshopping). Sverige skall därmed i normalfallet ta emot asylsökande enbart i en situation då ett krig eller en djupare kris har brutit ut i något av våra grannländer, eller i vårt omedelbara närområde, som i Ukraina.

För det fall en sådan kris, eller ett sådant krig, skulle inträffa är det nödvändigt att Sverige har en välfungerande beredskap, i såväl lagstiftning som infrastruktur.

Första säkra land-principen inom EU

Det största hindret för användandet av första säkra land-principen är EU-lagstiftningen. Enligt denna kan ett annat EU-land aldrig betraktas som ett första säkert land för en asylsökande. Istället gäller den så kallade Dublinförordningen, som kräver att EU-länder aktivt registrerar asylsökande i en central europeisk databas, så att de asylsökande inte kan söka asyl i ett annat EU-land.

Krisen 2015 gjorde det dock tydligt att dessa regler inte fungerar eftersom många länder hellre avstår från att registrera asylsökande och istället hjälper dem vidare, exempelvis mot Sverige. Eftersom de asylsökande inte har registrerats i det första landet kan Sverige inte heller bevisa att de sökande passerat där och borde ha sökt asyl där. Istället får Sverige ta allt ansvar. De försök som gjorts sedan 2015 för att reformera och förbättra denna dysfunktionella unionsrätt har misslyckats, till stor del på grund av en naiv inställning till migrationsfrågan och ett förakt för den nationella suveräniteten.

Istället har alltför många EU-länder de facto gått emot såväl dagens EU-rätt som skadliga tolkningar av folkrätten, i syfte att skapa ett mer fungerande system för alla inblandade. Flera länder har byggt eller bygger olika former av murar och gränsbarriärer, eller patrullerar i såväl luften som till havs, i syfte att hitta och avvisa eller rentav avlägsna illegala migranter. I mars 2020 stängde Grekland sin landgräns mot Turkiet helt och hållet efter att Turkiets president Erdoğan bussat tiotusentals migranter mot gränsövergångarna. Grekiska gräns- och polisstyrkor försvarade framgångsrikt gränsen och benämndes av EU-kommissionen som ”Europas sköld”, trots att agerandet i strikt mening inte var förenligt med dagens EU-rätt. Händelsen, som alltså trots farhågor inte ledde till någon ny migrationskris, är ett tydligt tecken på hur dysfunktionell dagens ordning är och hur stort behovet av förändring är. Litauens och särskilt Polens försvar av den yttre gränsen mot Belarus hösten 2021 var ytterligare ett exempel på hur utsatt EU skulle vara om inte vissa länder valde att göra motstånd mot diktatorers maktmedel.

Sverigedemokraterna anser att detta måste förändras. Regeringen måste med största möjliga kraft arbeta för att reformera EU-rätten, så att första säkra land-principen kan implementeras fullt ut av alla länder som så önskar. Sverige måste till exempel kunna stoppa asylsökande vid Öresund, om de redan befinner sig i, eller kommer direkt ifrån, det säkra landet Danmark. Med detta följer förstärkt infrastruktur för att kunna upptäcka och stoppa illegal migration. Även andra länder i EU skall naturligtvis ha rätt att agera på detta sätt. Endast så kan vi garantera att en ny migrationskris inte kommer att drabba vårt land eller EU.

Mottagande utanför EU

Även om en första säkra land-princip skulle bli fullt ut implementerad i hela EU är det sannolikt att det alltså skulle finnas problem med människosmuggling och illegal migration. Länder som Sverige skulle alltså locka till sig opportunisterna såsom genom asylshopping. På sikt krävs en bättre lösning som innebär att människor i behov av skydd får detta skydd utan att de skapar okontrollerade och farliga migrationsströmmar.

En sådan lösning skulle vara att asylsökande omedelbart efter ansökan skickades till mottagningsenheter utanför EU, där deras ansökningar kunde utredas. Om utredningen ledde till att de befanns ha skyddsskäl, skulle de beviljas asyl på plats och få skydd utan att behöva resa vidare. Ett sådant förfarande skulle helt och hållet ta bort alla skäl till illegal migration och människosmuggling, eftersom det inte längre skulle finnas något hopp om att få uppehållstillstånd i EU ens om det vore möjligt att resa in.

Ett sådant regelverk har redan införts av Danmark, och de har nyligen slutit ett avtal med Rwanda om att sända asylsökande dit. I förhandlingar på EU-nivå har även andra länder tagit upp liknande förslag som en tänkbar lösning på EU:s oförmåga att hantera migrationsproblemen. Det har dels talats om landningsplattformar för migranter som upphittas till havs, dels utvisningscenter där utlänningar som inte kan utvisas till hemlandet kan vistas i säkerhet men till ett mycket lägre pris än vad som hade varit

möjligt inom EU. En parallell kan med fördel också dras till Australiens framgångsrika arbete för att motverka illegal migration.

Det EU-rättsliga läget kring dessa frågor är i nuläget oklart, men Sverigedemokraterna anser att en sådan ordning ryms inom EU-rätten. De senaste årens olösliga migrationskris både hemma i Sverige och på EU-nivå kräver alldeles oavsett att nya lösningar läggs fram, så att människor på flykt kan få skydd och människosmugglare inte kan fortsätta sitt smutsiga arbete. Regeringen bör utreda frågan och arbeta för denna lösning inom ramen för EU-samarbetet.

Asylprocessfrågor

Jämställdhetsarbete i mottagningen

Tjänstemännen på Migrationsverket är enligt EU-rätten ålagda att alltid tillfråga asylsökande huruvida de föredrar en manlig eller kvinnlig utredare respektive tolk och tillgodose denna preferens, om det inte är ogörligt. Det är med andra ord fullt möjligt för asylsökande från en patriarkal eller kvinnofientlig kultur att få bekräftelse genom att det svenska samhället anpassar sig vid första mötet. Detta är inte rimligt.

Det kan naturligtvis finnas situationer då det är motiverat med önskemål gällande kön på tjänstemän. Exempelvis finns en rimlighet i att kvinnor som systematiskt våldtagits eller misshandlats, och sökt asyl för att undkomma just denna typ av förtryck, också skall tillmötesgå i önskan om kvinnlig personal i den svåra och psykiskt påfrestande process som en asylansökan ofta innebär.

Det är dock viktigt att denna rätt inte missbrukas så att utlänningar från en patriarkal eller kvinnofientlig kultur får sina åsikter bekräftade. Migrationsverket bör åläggas att kontinuerligt göra det tydligt att Sverige är ett jämställt land, där män och kvinnor har samma värde och skall behandlas lika. Regeringen bör också arbeta inom EU för att bestämmelser som riskerar att sända felaktiga signaler avskaffas.

Praktiskt mottagande

Integrationsinsatser i rätt tid

Med en sverigedemokratisk asylpolitik skall asylprocessen snarare ta veckor än månader eller år. Innan ett formellt beslut har fattats skall den sökandes rätt att vistas i landet och ta del av samhället vara begränsad, enligt de förslag som omnämns i Tidöavtalet.

Att redan i denna fas ägna resurser åt att genomföra olika integrationsåtgärder eller undervisa i svenska sänder i vår mening felaktiga signaler om att den berörda personen oavsett utfall skall få stanna i Sverige. Detta gäller särskilt som de allra flesta asylsökande i dag saknar asylskäl och därmed inte får stanna. Historiskt har det också öppnat upp för nya kryphål för att få stanna i Sverige, något som endast blivit värre i och med den nya humanitära skyddsgrunden från den 1 juli 2021, den mest generösa i Sveriges historia.

Sverigedemokraternas uppfattning är att asylsökande skall invänta beslut om sitt ärende, inte integreras. Givetvis kan självstudiematerial finnas tillgängligt på transitcenter och asylboenden för den som på eget initiativ önskar att lära sig svenska eller om

det svenska samhället. Men i övrigt skall inte några särskilda integrationsinsatser göras för utlänningar vars status i Sverige inte är fastlagd.

Ersättningsskyldighet för skador

Det är av yttersta vikt att Migrationsverkets och kommunernas kostnader för boenden hålls nere. Det har dock vid flera tillfällen framkommit att bostäder som tillhandahållits för asylsökande varit obrukbara när dessa lämnat bostäderna. I vissa fall har det handlat om nybyggda lägenheter och boenden, som redan efter ett eller två år behövt totalrenoveras. Detta är förstås inte acceptabelt. Sverigedemokraterna anser att asylsökande i högre utsträckning skall hållas ansvariga för de boenden som de erbjudits, och vi vill därför utreda hur asylsökande kan hållas ersättningsskyldiga för skador som uppkommit på boenden.

Ludvig Aspling (SD)

Nima Gholam Ali Pour (SD)